

שיחה עולמית

מיטב הנכתב באנגלית | דוד מ' וינברג

מה עושים עם רוסיה וסין

שני אינטלקטואלים אמריקנים בולטים, שדברם נשמע ברמה בתחום מדיניות החוץ, חלוקים מכול וכול בשאלה כיצד צריך הנשיא טראמפ לנהוג ברוסיה ובסין.

ניל פרגוסון (Niall Ferguson) מאוניברסיטת הארוורד טוען בכתב העת 'אמריקן אינטרסט' כי על טראמפ לאמץ "אסטרטגיה בהשראת קיסינג'ר" שתצרף את רוסיה ואת סין לארצות הברית כמנהיגות של סדר עולמי חדש. במגזין 'פוריין פוליס' משיב לו רוברט קגן (Kagan) ממכון ברוקינגס שאמריקה צריכה לבלום את עליית כוחן של המעצמות הללו לפני שיהיה מאוחר מדי וארצות הברית תגרום, לדבריו, למלחמת עולם שלישית.

לדעת פרגוסון, שלוש המעצמות יכולות להגיע להסדר על שליטה משותפת בעולם באמצעות הסדר שיחלק אותן לאזורי השפעה. כך, לדעתו, ייהדפו איומים מצד שחקנים רדיקליים כגון איראן ודאעש. פרגוסון מעגן את הצעתו במדיניות החוץ של תיאודור רוזוולט, נשיא ארצות הברית בעשור הראשון של המאה העשרים, ובחשיבה האסטרטגית של הנרי קיסינג'ר.

קגן, לעומת זאת, מזהיר כי אסון יקרה אם ארצות הברית תשלים עם קיומם של אזורי השפעה רוסיים וסיניים ותאפשר למוסקבה ולבייג'ין לעשות באזורים אלה ככל העולה על רוחן. "נגיע לרגע שבו הסדר הקיים יתמוטט והעולם יידרדר לאנרכיה אלימה, כפי שקרה לו שלוש פעמים בשתי המאות הקודמות. מחירה של הידרדרות זו, בחיי אדם ובכסף, בחירויות שתישללנה ובתקוות שתאבדנה, יהיה מזעזע".

לדבריו, סין ורוסיה שואפות להחזיר לעצמן את ההגמוניה שהייתה לכל אחת מהן באזורים נרחבים. בייג'ין ומוסקבה כאחת מבקשות לתקן את החלוקה הבלתי-הוגנת בעיניהן של הכוח, ההשפעה והכבוד בסדר העולמי הבתר-מלחמתי שבהנהגת ארצות הברית.

דוד מ' וינברג הוא יועץ בכיר בקרן תקווה ישראל, מנהל קשרי חוץ במרכז בגין-סאדאת למחקרים אסטרטגיים, ובעל טור מדיני-ביטחוני בעיתונים ג'רוזלם פוסט וישראל היום

שתיהן מדינות בעלות משטר סמכותני המרגישות מאוימות על ידי המעצמות הדמוקרטיות בזירה הבינלאומית ועל ידי המדינות הדמוקרטיות השוכנות בגבולן. שתיהן רואות בארצות הברית את המכשול העיקרי להגשמת יומרותיהן, ועל כן מנסות להחליש את הסדר הביטחוני העולמי בהנהגתה.

סין חפצה בשליטה במזרח אסיה; בהגמוניה שפירושה הוא שמדינות כגון יפן, קוריאה הדרומית ומדינות דרום-מזרח אסיה מכבדות את רצונותיה ללא ערעור ופועלות בהתאמה להעדפות האסטרטגיות, הכלכליות והפוליטיות שלה. כלולה בכך גם הסרת ההשפעה האמריקנית מהאוקיינוס השקט בכל המרחב שבין סין לבין איי הוואי.

רוסיה מצדה לוטשת עיניה למרכז ומזרח אירופה ולמרכז אסיה, כל אותם אזורים שהיו חלק מהאימפריה הסובייטית או נמצאו מעבר למסך הברזל באירופה.

קגן חוזה כניסה של העולם ל"עידן החושך 2.0", שבו אמריקנים משתוממים מדוע הם צריכים לשאת באחריות כה חריגה ומוגזמת לשמירת הסדר העולמי, והסדר הדמוקרטי נחלש וגרעינו מתפורר. בחלק ניכר מכך הוא מאשים את הרגלו של ממשל אובמה להפנות את גבו לבנות ברית.

תמיד היה מפתה, אומר קגן לפרגוסון ולשותפיו להשקפה, להאמין שאפשר ליישב תחרות גיאופוליטית באמצעות חתימה לשיתוף פעולה ולהסתגלות הדידית – אך כמעט אף פעם אין הדבר עולה יפה. מעצמות-על רוויזיוניסטיות אינן מקבלות פחות מכניעה גמורה. גודלו של אזור ההשפעה שלהן לעולם אינו משביע את גאוותן או את צורכי הביטחון הגדלים שלהן. "מתן אזורי השפעה למעצמות רוויזיוניסטיות אינו מתכון לשלום ולרגיעה אלא הזמנה לעימות בלתי-נמנע", הוא אומר.

"אם ארצות הברית תשוב ותסכים לקיומם של אזורי השפעה, הדבר רק יחזיר את העולם למצבו בסוף המאה ה-19, כאשר מעצמות-על שונות לטשו עיניים לאותם אזורים לספחם לתחומי השפעתן".

האיחוד האירופי בדרך כל בשר

ברית המועצות ב-1989, האיחוד האירופי ב-2016: שנות דור מפרידות בין השניים, ומרחק פוליטי, תרבותי, כלכלי ורוחני כרחוק מזרח ומערב. אולם ההיסטוריון נילס גילמן ואיש מדע המדינה סטיבן ובר מאוניברסיטת קליפורניה בברקלי טוענים במאמר ב"אמריקן אינטרסט" כי קווי הדמיון רבים עד להדאיג.

הם מזכירים כי לאורך העשור שלאחר קריסת ברית המועצות בילו המומחים במערב זמן רב בניסיונות להבין מדוע אף לא אחד מהם חזה מאורע זה שבדיעבד נראה בלתי-נמנע. לדברי צמד המחברים, האיחוד האירופי נתון כיום לאותן נטיות-לב תיאורטיות שבעטיין טחו עיני הסובייטולוגים במערב בשנות השמונים מראות את העתיד להתרחש.

"הלקות הפוליטית של האיחוד האירופי", הם כותבים, "דומה דמיון מוזר לזו של ברית המועצות בשלהי ימיה. שתי הישויות הללו הן בעצם א-פוליטיות, משום שהן נשענות על יסודות טלאולוגיים מונחי-אליטות המתעלמים מאורח החיים המציאותי של הבריות, ממשאן וממתנן. גם ההיבט הכלכלי מקולקל בשתי הישויות קלקול מקביל: שתיהן תלויות באידיאולוגיות תמוהות ובלתי-עקיבות, ומיתון כלכלי גורם להן להתנהג באורח מבולבל אף יותר מן הרגיל, הגורר בעל כורחו שגיאות מדיניות חמורות.

"אך ההקבלה החשובה ביותר נוגעת לדינמיקה שהפכה את ניסוי הפרסטרויקה (בנייה מחדש) ואת הגלסנוסט ('פתיחות') שבא בעקבותיו לשרשרת כישלונות מוסדיים. גורבצ'וב גילה להפתעתו שברית המועצות אינה בנויה לרפורמות; האיחוד האירופי עלול, לנוכח ההיסטוריה שלו ותצורתו הארגונית, לגלות כי מאותן בחינות עצמן גם הוא כזה".

המחברים צופים שה"פרסטרויקה" באיחוד האירופי תיכשל מאותם טעמים שזו של גורבצ'וב נכשלה. "מוסדות האיחוד מורכבים מדי, תלויים-אהדדי, מנותקים מסביבתם, נוקשים ועסוקים-בעצמם מכדי שיפנימו את הכורח בשינוי. האירוקרטים (הבירוקרטים האירופיים) המנהלים מוסדות אלה, ממש כמו שכבת הפקידות של ברז'ניב, יכולים לדבוק עד הרגע האחרון בחשיבה האוטופית, או סתם לדבוק במשרות המפנקות שלהם – אבל בשני המקרים הם יצטרכו להילחם בפרסטרויקה בחירוף נפש, אם גם בדרכי המתחת-לשולחן הבירוקרטיות: תקיעת הליכים, סחבת וזריעת בלבול".

וכשכל זה ייגמר, האמריקנים שוב ימצאו את עצמם תוהים: "איך לא ראינו את זה מגיע?"

הסדנה ללאומיות ליברלית

פרופ' גיל טרוי (Gil Troy) מאוניברסיטת מק'גיל, מטובי סנגוריה של ישראל, מציע למערב ללמוד מהציונות וממדינת ישראל על ערכה ומשמעותה האמתיים של הלאומיות. מאמרו במגזין היהודי המקוון 'טאבלט' מתמקד במושג הציונות הליברלית.

הציונות אינה מנוגדת לליברליות, אך היא נעשתה לא-תקינה-פוליטית במידה קיצונית – ובשום אופן לא רק בגלל יחסיה עם הפלסטינים. קובעי התקינות הפוליטית מצפים מהיהודים, המתוארים כ"פריבילגים לבנים", להתעלות מעל הלאומיות ולהצטרף למעמד הקוסמופוליטי הנשגב בעיני עצמו. את השבטיות יש להשאיר לעמים פרימיטיביים נדכאים שמוכרחים להתגונן או לעבד את כאבם ההיסטורי.

טרוי, לעומת זאת, טוען שבעידן טראמפ יכולה הציונות הליברלית להציל

את הלאומיות משנאת-הזרים של הימין הקיצוני (ובאמריקה: האלטר-רייט) ומהקוסמופוליטיות הלניניסטית של השמאל הקיצוני. היא יכולה להשגיב את הלאומיות על ידי הדגשתה המחודשת של המחויבות הקבוצתית הקהילתית וההיסטורית. "בלי זיכרון, אין זהות", הוא כותב, "ובלי זהות, אין עוגנים מוסריים, ועל אחת כמה וכמה לא ייעוד מוסרי, לא ליחיד ולא לקהילה".

אלא שהרוח נושבת בכיוון התרבותי ההפוך. הסטודנטים במכללות באמריקה ניוונים מדיאטה של "אינדיבידואליזם רדיקלי". באוניברסיטאות העילית הליברליות עד לשד עצמותיהן הם לומדים לא רק לנתק קשרי משפחה וקהילה אלא גם לבזו לאלה המוספים להחזיק בקשרים כאלה או לצדד בהם – כפי שעושות היהדות והציונות. בטקס ההתבגרות היהודי, בר המצווה, הנער והנערה מקבלים עליהם מחויבות קהילתית, ודאי לא מצמצמים אותה. הכניסה לעולם המבוגרים בישראל כרוכה בשירות צבאי או לאומי שבמרכזו הנתינה לכלל.

ההשתייכות נתפסת ביהדות ובישראליות כמשנה את האדם לטובה – הוא אכפתי, נדיב ואחראי יותר – ומתוך כך גם כמשנה לטובה את העולם כולו. אתוס החלוציות הציוני גם רתם את טובי בניו של העם להגשמת האידיאלים המקראיים של שוויון, חירות וצדק. לאומיות גואלת זו היא ההופכת את עם ישראל לעם סגולה. זהו גם האתוס המכונן של ארצות הברית. הלאומיות האמריקנית גרסה הצטיינות בינלאומית לא לשם הצטיינות אלא כדי להפיץ אור וטוב בעולם, להיות מה שמכונה שם "עיר זוהרת על הגבעה", כמו ה"אור לגויים" היהודי.

לדעתו של טרוי, נידחותם היחסית של הישראלים בכפר-הגלובלי מסייעת להם לעגן את שורשיהם בזהות הקהילתית, ואת הדבר הזה יכולים האמריקנים הליברלים ללמוד היום מהישראלים. הרעות, האחוה, תחושת ההשתייכות והמשמעות שהקהילה מקנה טובות מן האנוכיות וההגנתיות המתפתחות אצל היחיד החי כאטום חברתי. מן הציונות יכולים האמריקנים ללמוד לבנות זהות לאומית ערכית ופעלתנית.

הציונות מציעה אפוא צורה חלופית וחיונית של לאומיות דמוקרטית. היא דוגלת בייעוד לאומי. היא גורסת תחושת עבר המעשירה את ההווה ובונה את העתיד. "מאז שנות השישים", כותב טרוי, "הקוסמופוליטיים מחפשים את רפובליקת-הכול: מדינה על-לאומית פתוחה, מסבירת פנים, נזילה ופלורליסטית ברמות על. זה חלום נפלא, אך רפובליקת-הכול שכזו עלולה בקלות להתגלות כרפובליקת לא-כול: כזו שאין בה לא עוגנים, לא ערכים ולא מסורת. הציונות מציעה רפובליקה של-משהו: ישות מדינית המשקפת אידיאלים משותפים וייעוד משותף". בעולם של ריבוי אפשרויות מסחרר היא מציעה מצפן של התחדשות לאומית. גם האמריקניות, הוא מסכם, יכולה להיות כזו.

תנועת האישה האחרת

קייטי יאנג מגלה במגזין 'פוריין פוליס' את מיליוני הנשים שהצביעו לדונלד טראמפ. בניגוד לסטריאוטיפ, אלו הן נשים משכילות, פמיניסטיות ומתוחכמות – ובעלות השקפה לאומית. ויש להן גם אחיות אירופיות, התומכות בתנועות לאומיות משלהן.

פמיניסטיות רבות רואות את ניצחון טראמפ כעדות מבהילה לשוביניזם הגברי באמריקה, ושופכות אש וגופרית על נשים לבנות ה"בוגדות במגדר", מעדיפות את הפריבילגיה הלבנה על פני הכוח הנשי, וחוברות לגברים לבנים במקום להצטרף לקואליציה פרוגרסיבית רב-גזעית.

ובכל זאת, טראמפ גרף 53 אחוזים מקולות הנשים הלבנות. מיעוט לא קטן מתוכן הוא נשים שמרניות קיצוניות, המפקקות במהפכה הפמיניסטית שהייתה לחלק מתרבות הזרם המרכזי במערב. אולם שליש ממצביעות טראמפ מזדהות כמתונות או ליברליות, ורוב מכריע ממצביעות טראמפ, 77 אחוזים, רוצות שהנשיא והקונגרס יקדמו את שוויון הנשים. חלקן נמנות עם אותם 53 אחוזים ממצביעות טראמפ הסבורות שהפמיניזם המודרני מגלה רגישות מוגזמת, או כניסוחה של השאלה בסקר: לדעתן נשים טועות תדיר לפרש מצבים תמימים כהתנהגות סקסיסטית. 39 אחוזים היו מוטרודות מדברים שאמר טראמפ על נשים, אך הדבר לא מנע מהן להצביע לו.

יאנג ראינה נשים שהצביעו לטראמפ. אחת מהן היא פעילה רפובליקנית תומכת הפלות ולהט"בים, ששיבחה את הילארי קלינטון על שפרצה מחסום היסטורי כאישה שהתמודדה לנשיאות. אחרת היא תלמידת מכללה שתכנה בהתנדבות ילדים ממשפחות מצוקה אך היא מתעבת את פעילות ה"צדק החברתי" בקמפוס. שלישית היא עורכת דין יהודייה בגמלאות שנולדה במחנה פליטים לאחר מלחמת העולם השנייה; מרואיינת נוספת היא אקדמאית אפרו-אמריקנית שחקרה את "הלאומיות הלבנה"; וחמישית: אם-יחידנית מוסלמית ליברלית שהיא גם אשת קריירה.

אלו הן נשים בעלות השפעה פוליטית, ולעתים קרובות כלכלית. הן שייכות למחנה טראמפ ממש כמו מצביעי הצווארון הכחול ממדינות "חגורת החלודה", בסיס הכוח המרכזי של טראמפ שמטבע הדברים זכה למרב תשומת הלב התקשורתית. יש ביניהן רפובליקניות שרופות ודמוקרטיות מלידה, תומכות מושבעות של טראמפ מתחילת הדרך וכאלו שעלו על הרכבת סמוך לבחירות. בשיחות עמהן עלתה שוב ושוב אי-שביעות רצון מהמצב הקיים ומהתרבות הממוסדת, ליברלית ושמרנית כאחת.

גם באירופה גדלה בולטותן של נשים – כמנהיגות וחיילות פשוטות – בשורות ה"מרד" הלאומי והפופוליסטי הנתפס כמקבילה של תופעת טראמפ באמריקה. ישנה כמובן מארין לה-פן בצרפת; ובגרמניה הידועה מכולן היא פֶּרְאוּקֶה פֶּטְרִי (Frauke Petry) מתנועת 'אלטרנטיבה לגרמניה', מבקרת חריפה של המדיניות שוחרת ההגירה של הקנצלרית מרקל. בנורווגיה, מנהיגת 'מפלגת הקדמה' החשדנית כלפי אירופה

היא שרת האוצר סיב ינסן (Siv Jensen). בדנמרק, מנהיגת 'מפלגת העם' מתנגדת ההגירה ומתנגדת האסלאם הייתה עד 2012 פיה קְיֶרְסְגָאָרְד (Pia Kjaersgaard), המכהנת כיום כיושבת ראש הפרלמנט. בראש התארגנות ימנית חדשה בדנמרק, 'הבורגנות החדשה', עומדת פְרְנִיל וְרְמוֹנְד (Pernille Vermund), גרושה ואם לשלושה, המגדירה עצמה "שמרנית אמתית". באנגליה, אחת משלושת המנהיגים של התנועה "נגד האסלאמיזציה" 'פְגִידָה' היא הפמיניסטית ואשת השמאל לשעבר אן מארי וואטרו (Anne Marie Waters). ועוד ועוד.

ההתנגדות לקיצוניות האסלאמית היא נקודת המפגש העיקרית בין נשות הימין הטראמפיסטי באמריקה לבין נשות הגרעין השמרני הקשה באירופה. רבות מהן מאמינות כי הכוח הנשי הוא כיום אבן הפינה של הציוויליזציה המערבית המודרנית, שכן פלישת האסלאם לאירופה ולארצות הברית מאיימת בראש ובראשונה על שחרור האישה.

השפעתה הדמוגרפית של הגירת מוסלמים לארצות הברית היא כאין וכאפס לעומת השפעתה במערב אירופה. ובכל זאת, אומרת יאנג, פיגועי טרור לא רבים אך גדולים

שביצעו אסלאמיסטים תושבי ארצות הברית עוררו והחריפו פחדים שאלמלא כן היו מודחקים או בוערים על אש קטנה. כתוצאה מכך, השמרנות הפופוליסטית, שכוח משיכתה גדל והולך, כובשת קהל רבגוני מבעבר, ובייחוד נשי יותר.

הנוער מחזיר את אימא למטבח

מחקר שנערך באוניברסיטת מרילנד בארצות הברית העלה ממצאים מפתיעים. מתברר כי התמיכה בקרב בני נוער בשותפות שווה בין גברים ונשים בבית פחתה בעשרים השנים האחרונות. בְּלִינְדָה לְסְקָם (Luscombe), המדווחת על כך במגזין 'טיים', מתארת ממצא זה כ"חדשות עגומות" למי שסבר שההגעה לשוויון בין המינים היא רק עניין של זמן.

שיעור תלמידי התיכון הסבורים כי טוב יותר למשפחות שבהן הגבר הוא המפרנס העיקרי מחוץ לבית והאישה מנהלת את רוב ענייני המשפחה ומבצעת את רוב עבודות הבית זינק מ-42 ל-58 אחוזים. עלייה נרשמה גם בשיעור התיכונים החושבים ש"הבעל צריך לקבל את ההחלטות החשובות למשפחה": מ-29 ל-36 אחוזים.

אין פירושה של דברים שהדור הבא של תלמידי המכללות נסוג בכל החזיתות לעמדות מסורתיות בעניין תפקידי המינים. יציבות נרשמה בתמיכתם של הנסקרים ביציאת אימהות לעבודה, באיוש עמדות מנהיגות מחוץ לבית בידי נשים, ובשוויון זכויות נשים בתעסוקה. במילים אחרות, גם כאשר שותפותן הנרחבת של נשים בעולם העבודה היא עובדה קיימת ומקובלת, וסדר יומן דומה יותר ויותר לזה של גברים, הדבר אינו מיתרגם בהכרח ליתר שוויון בבית פנימה.

כמה מן החוקרים המצוטטים בכתבה מסיקים מתוצאות המחקר כי הצעירים בארצות הברית נעים (או חוזרים) כנראה לאמונה כי "הגברים והנשים שווים בזכויותיהם אך שונים במהותם". אחרים "מאשימים" במגמה הזו את חוסר הגמישות במקומות העבודה ואת מדיניות הרשויות שאינה מסייעת למשפחות עובדות ומאלצת אותן "לחזור להסדרי מגדר ישנים ולאמונות מסורתיות".

נשיאים ואסונות

הספר החדש 'להעיר את הנשיא? – שתי מאות של ניהול אסונות מן החדר הסגלגל' (*Shall We Wake the President? Two Centuries of Disaster Management from the Oval Office*) בוחן את תולדות תפקודם של נשיאי ארצות הברית בהתמודדות עם אסונות. הוא גם מראה כיצד יכולה מדיניות נבונה לסייע במניעת אסונות בעתיד ולהגיב היטב כאשר הם מתרחשים. מחבר הספר הוא טבי טרוי (Tevi Troy), מהיהודים (האורתודוקסים) והשמרנים הבולטים בזירה הווינגטוניית. הוא מילא תפקידים בכירים בממשל בוש הבן (ביניהם סגן שר הבריאות והשירותים ההומניים), ובספרו ניכרים שני כובעיו: החוקר המשקיף מן החוץ ואיש הביצוע החווה את האירועים מבפנים.

ממשל בוש טבוע בחותמם של שלושה אסונות מן הגדולים בהיסטוריה האמריקנית: מתקפת הטרור של 11 בספטמבר 2001, סופת ההוריקן ההרסנית קתרינה בספטמבר 2005, וההתמוטטות הפיננסית בסתיו 2008. טרוי מתבונן לאחור באסונות אלה ובקודמיהם, ומחלץ רשימה שימושית של כללי עשה ולא תעשה לממשלי העתיד ולנמשליהם. פרקי הספר המרשים עוסקים באסונות ממגוון סוגים: משברי בריאות, מתקפות טרור, קריסות כלכליות, טרור ביולוגי וקיברנטי, אסונות טבע והפרות-סדר.

ציון לגנאי מקבלים בין היתר וודרו וילסון על שולזל בסכנת השפעת הספרדית, הרברט הובר על התנהלותו במיתון הגדול, לינדון ג'ונסון על שאיחר להבין את עומק התסיסה הציבורית בשנות השישים, ג'ימי קרטר על טיפולו הכושל בהפסקת החשמל הגדולה בניו-יורק ב-1977 ובגל הביזה והוונדליזם שבא בעקבותיה, וג'ורג' בוש הבן על תגובתו האטית להוריקן קתרינה.

בתחום האסונות, רובנו חכמים בדיעבד. ג'פרי ג'דמין הסוקר את הספר ב'זויקלי סטנדרט' כותב שהספר הזה, המציע להתכונן לאסונות, "יהיה בוודאי להיט מטרור אחרי המגה-אסון הבא שיכה בארצות הברית". מוקדם או מאוחר, מזהירנו טרוי, תשיגנו איזו קטסטרופה. זהו לקח ההיסטוריה, והמחקר של טרוי הוא תזכורת מכאיבה לכך ששוב ושוב עומדים כמתים-עיוורים וגאווה כמכשול בדרך להצלת חיים.

”מי השלח ההלכים לאט”, כינה ישעיהו את האמת היוצאת מירושלים: מרחיקת ראות, יסודית – ולא פעם מציעה מבט שונה מזה של השיח השגור. ברוח זו, כתב העת ”השילוח” מבקש להיות בית לכתיבה מעמיקה, רעננה ורחבת יריעה על כל מה שחשוב לנו כבני אדם, כיהודים וכציונים – מן השאלות הגדולות של הקיום האנושי בן זמננו ועד לדיון המושכל במדיניות הציבורית הראויה לישראל. ”השילוח” נועד להיות במה לדיון ללא מורא וללא משוא פנים, אך מתוך כבוד עמוק למורשת התרבותית של הציוויליזציה המערבית, ובמיוחד לזו שלנו, שמקורה בציון.

שמו של ”השילוח” הוא מחווה לכתב העת העברי בעריכתם של אחד-העם, קלוזנר וביאליק, שליווה את ראשית הציונות ושימש קולו המובהק של דור התחייה. ”השילוח” רואה אור בירושלים מטעם קרן ”תקווה”, העוסקת בחינוך אקדמי לקידום ערכים של חירות, יהדות וציונות.

השילוח | hashiloach.org.il

קרן תקווה
TIKVAH

1 2540000004 4
דאנאקוד 4-1254

מחיר: 56 ש"ח